

EN KRISTENS SÖKANDE OCH BÖN

- *min andliga brottningskamp*

Min andliga brottningskamp handlar i grunden om en längtan: att finna den tro och det liv som apostlarna själva levde och lärde – innan den blev insvept i lager av historiska, filosofiska, kulturella och institutionella påbyggnader.

Jag befinner mig vid ett andligt vägska. Döpt som barn i Katolska kyrkan, uppvuxen i Svenska kyrkan via min mamma, och sedan 30 år aktiv i Svenska Alliansmissionen, har jag under senare tid börjat söka djupare rötter i den tidiga kyrkan – hos apostlarna, kyrkofäderna och urkristendomens liv och lära.

Kyrkans struktur och auktoritet

En central fråga för mig rör kyrkans struktur och auktoritet. Ignatius av Antiochia framhåller redan omkring år 110 biskopen som enhetens garant och som den som leder nattvarden och församlingen i tro.

- *”Följ alla biskopen, så som Jesus Kristus följer Fadern, och följ presbyterna såsom apostlarna. Och visa diakonerna den respekt ni skulle visa Guds bud, för de är inte diakoner av mat och dryck utan tjänare av Guds kyrka”* (Ignatius av Antiochia, Brev till Smyrnerna 8:1).

Mycket tyder på att denna struktur växte fram som ett försvar mot yttre hot, villolärar och förföljelser – inte som ett ideal, utan som en praktisk anpassning till en komplex värld. Apostlarna verkade snarare i karismatiska, gemenskapsledda strukturer, där flera tjänade tillsammans.

- *”Hur är det då, bröder? När ni samlas har var och en något att bidra med: en psalm, en undervisning, en uppenbarelse, ett tungotal eller en uttydning. Allt ska vara till uppbyggelse.”* (1 Kor 14:26).

Jag undrar därför: när kyrkan senare begränsade sakramentens utövande till biskopar och deras representanter, var det ett brott med det apostoliska mönstret? Eller var det ett försök att bevara det?

Jag vill inte förneka att det fanns ledare även bland apostlarna, men jag ifrågasätter om den senare hierarkiska struktur där endast biskopen eller dennes representanter får förvalta sakramenten verkligen har sin grund i apostlarnas ursprungliga gemenskap.

Filosofiskt inflytande och kyrkans form

Min erfarenhet är att kyrkoinstitutioner, både i öst och väst, ofta låtit dogmer och doktriner färgas av främmande inflytanden. Från platonismens intåg via Justinus till modern humanism, kapitalism och liberalteologi – mönstret går igen. Justinus Martyren skriver:

- *”Vad filosoferna lärt och uttryckt väl tillhör oss kristna; för när vi säger att han [Kristus] är Guds Logos, så är detta själva principen som filosoferna, i synnerhet stoikerna, har försökt förklara”* (Justinus Martyrens andra apologi, kap. 10).

Efter att kyrkan tog inspiration av romersk organisation och grekisk filosofi - särskilt efter kejsar Konstantin konverterade till kristendom i början av 300-talet och den i slutet av det seklet blev statsreligion - kom även detta att prägla dess teologi och organisation. Detta kom med tiden alltmer att leda till att kyrkan inte längre rotades i apostolisk enkelhet, utan i institutionaliserad komplexitet.

- *”Han (Konstantin) uppfyllde Guds vilja på jorden.”* (Eusebios kyrkohistoria 10:9)

Traditionens auktoritet och cirkelresonemang

Samtidigt stöter jag på ett dilemma: den klassiska kyrkan hävdar att den helige Ande genom Traditionen bevarar läran – men denna Tradition, som ofta förstås som summan av kyrkans historiska tolkning och praxis, åberopar sin egen auktoritet. Det blir ett cirkelresonemang. Dessutom är inte Traditionen enig med sig själv.

- *”Traditionen är den levande förmedlingen av evangeliet i kyrkan.”* (Katolska kyrkans katekes (nr 78)

Har den helige Ande verkligen visat vägen till alla dogmer och praktiker som vuxit fram – den medeltida synen på transsubstantiationen, mariologi, skärselden, helgon-, ikon- och relikvördnad, förbön av helgon och som exempel på en modern utveckling; kvinnliga församlingsledare och framgångs- och queerteologi – eller har mycket formats just av den kultur kyrkan sökt försvara sig mot?

- *"Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen."* (Johannes 17:14)

Men har kyrkan alltid vågat vägra världens vägar? Kan Gud ha välsignat handlingar som religionskrig, häxbränningar, inkquisition och avlatsbrev? Beslut som en gång uppfattades som rättfärdiga, men som senare ändå förkastats? Vänder Gud kappan efter vinden, är Gud trendkänslig och politisk korrekt?

Mellan individualism och institution

Vissa andra kristna inriktningar lägger större vikt vid den helige Andes inre ledning hos den enskilda individen. Men hur kan man veta att det verkligen är den helige Ande som talar – och inte en annan ande, eller helt enkelt våra egna önsknings, begär och behov, formade av en individualistisk ideologi? Det finns en risk att sådana subjektiva upplevelser kan utvecklas till osunda läror som till slut får fäste i kyrkans hjärta. Som profeten Jeremia varnar:

- *"Bedräglig är hjärtat framför allt annat."* (Jer. 17:9)

När olika samfund gör motsatta tolkningar, men alla säger sig ledas av Anden, hamnar jag i ett moment 22. Jag kan inte fullt lita på en yttre auktoritet – men inte heller bara på mig själv.

Misstro mot den institutionaliserade kyrkan har gjort att vissa kristna genom tiderna sökt sig bort från den – inte alltid i uppror, utan i längtan efter en tro präglad av sanning, helighet och ursprunglighet. Ofta har dessa då förföljts av samma kyrka.

För min del söker jag inte en tro som följer tidens växlande anda, utan en som troget bevarat apostlarnas undervisning. Jag ifrågasätter varken ritualer eller ordning i sig, men jag söker den ursprungliga intentionen bakom dem. När jag läser Ignatius och andra tidiga kyrkofäder ser jag att mycket av de ritualer, dogmer och doktriner som senare blev centrala i olika kristna traditioner ännu inte hade tagit form.

Min kyrkotillhörighet och det apostoliska arvet

Jag blev kristen under mitt första år i den frikyrka där jag nu har varit medlem i över 25 år. Det liv jag lever som kristen får vara ett vittnesbörd som bekräftar det dop som jag mottog som barn, utfört av en katolsk präst – troligen utsedd av en biskop i apostolisk succession. Detta dop bör därmed ha skett i linje med den ordning som de tidiga kyrkofäderna, såsom Ignatius och Irenaeus, förespråkade – där man uppmanas att underordna sig sin biskop.

Men vem är min biskop idag? Jag är ju aktiv i en frikyrka! Men, jag är ju döpt katolskt och "en gång katolik alltid katolik" eller? Biskop Anders Arborelius då? Fast jag är ju inte konfirmerad där. Jag är ju i och för sig även medlem i Svenska kyrkan och betalar ju kyrkoavgiften, så ärkebiskop Martin Modéus kanske? Men vid närmare eftertanke, vilken biskop förkroppsligar och bär vidare den rena apostoliska lärans fackla? Alla är människor och ofullkomliga. Vem kan man lita på?

- *"Kyrkan är visserligen helig, men den är också 'semper reformanda' – ständigt i behov av reformation."* (Karl Barth, schweizisk reformert teolog 1886-1968)

Måste man blint böja sig för Traditionen, bara för att den själv – i den helige Andes namn – hävdar att den bär den rena och sanna läran? Vilken tradition, förresten? Biskoparna är ju inte ens eniga. Men vad är alternativet? Att ställa sig helt utanför allt är inte heller ett hållbart svar – det kan lika gärna vara ett uttryck för individualism som för nödvändig urskilning. Vad innebär det då, rent praktiskt, att underordna sig ett andligt ledarskap? Finns det någon ledare som verkligen bär det apostoliska arvet i sanning, ödmjukhet och helighet? Finns det ens någon kyrka som gör det?

Just nu tycks det som att jag behöver vända mig till de biskopar som stod närmast apostlarna för att finna svar – Clemens av Rom, Ignatius av Antiochia, Polykarpos av Smyrna, Papias av Hierapolis, och även Irenaeus av Lyon. Dessa män bar tydligt spår av den tidiga apostoliska andan. Idag kan emellertid dessa biskopar inte längre dela ut nattvarden då de sedan länge är avlidna, men frågan kvarstår: måste

det nödvändigtvis vara en biskop (eller en av denne betrodd) som gör det? Och måste denne isåfall också stå i den apostoliska successionen?

- *”De höll troget fast vid apostlarnas undervisning och vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna...Alla troende var tillsammans och hade allt gemensamt...Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet och i hemmen bröt de brödet och delade måltider med varandra i jublande, innerlig glädje.” (Apg. 2:42,44,46)*

Kanske varje sann troende i Kristi kropp kan förrätta dop och eukaristi, så som apostlarna tycks ha gjort?

- *“Där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem,” säger Herren.” (Matt. 18:20)*

Var finns ett kristet sammanhang som förblir trogen den Helige Andes verk i apostlarnas och de första kristnas gemenskap – där läran, livet och kärleken bildade en helhet mitt i livets hårda kamp. Om en sådan gemenskap ännu existerar – i struktur eller i ande – vill jag finna den.

På vägen mot slutet – fäst din blick på början

För att hitta en autentisk och hållbar väg framåt i tron föreslås en återgång till de tidigaste kyrkofädernas skrifter och den apostoliska läran. Detta innebär ett fokus på de skrifter och tolkningar som de ursprungliga apostlarna förmedlade genom sina närmaste efterföljare. Deras undervisning var direkt förankrad i apostlarnas tro, och genom att studera dessa skrifter kan vi återupptäcka en lära och ett kristet liv som grundar sig i det den tidiga kyrkan uppfattade som sant och rätt. Detta ger oss ett fast fundament att bygga vår tro på idag – långt bortom de läror och doktriner som utvecklats genom kyrkans historia.

Den apostoliska successionens utmaning

En central aspekt i den tidiga kyrkan var den apostoliska successionen – en struktur som växte fram under de första århundradena efter Kristus för att bevara den sanna läran och främja enhet inom kyrkan. Men vi måste också inse att denna struktur, efter nästan två årtusenden, inte längre fungerar på samma sätt som den en gång gjorde. Den uppstod i en annan historisk och kulturell kontext, och mycket av dess ursprungliga syfte och kraft har förlorats eller förvanskats genom tidens gång.

I stället för att förlita oss på institutioner och strukturer som med tiden förlorat och förvanskats viktiga aspekter av sin ursprungliga funktion och syfte, behöver vi återvända till dem som stod närmast apostlarna – och till deras förståelse av den apostoliska tron. Det innebär att vi inte i första hand söker institutionell legitimitet, utan söker trons rötter i de skrifter och läror som låg nära de första kristnas liv och erfarenhet. Allt en kristen behöver för att navigera i tillvaron finns där.

Exempel på sådana källor är evangelierna, Paulus och de övriga apostlarnas brev, liksom skrifter av kyrkofäder som Clemens av Rom, Ignatius av Antiochia, Polykarpos av Smyrna, Papias av Hierapolis, Didaché, och – möjligen – Irenaeus av Lyon, som också stod i den apostoliska traditionen

Apologetik i vår tid

För att kunna möta vår samtids utmaningar i att försvara och förklara tron behöver vi utveckla en apologetik som talar vår tids språk och begrepp. Ett historiskt föredöme är kyrkofadern Justinus Martyren, som använde dåtidens grekiska filosofi för att förklara och försvara den kristna tron. På liknande sätt måste vi i dag ta hjälp av moderna intellektuella verktyg och språkformer för att kommunicera evangeliet på ett begripligt och relevant sätt.

Detta innebär dock inte att vi ska låta samtidsens idéer forma kyrkans inre själ. Vi kan spekulera, diskutera och föra dialog med hjälp av dess språk – men utan att låta dem bli källor till dogmer eller doktriner som riskerar att förvränga eller urvattna evangeliet.

Historien visar tydligt hur olika ideologier genom tiderna har påverkat kyrkans teologi på djupet – vilket inte sällan har fått förödande konsekvenser. Därför bör vi se det samtida språket som ett redskap, inte som en auktoritet. Verktyget är till för att förmedla trons innehåll till vår tid – inte för att omforma det.

Att leva tron i vår tid

Det viktigaste för oss är att hålla fast vid den ursprungliga kristna livsstilen och trons kärna, trots de förändringar som sker i samhället. De tidiga kristna utmanades av sin tids kulturella och filosofiska idéer, och de tvingades stå fast vid sin tro och leva den i en främmande och ofta fientlig värld. I vår tid står vi

inför liknande utmaningar. Vi måste leva den tro vi bekänner – precis som de första kristna – utan att förlora vårt fundament.

Det finns dock flera hinder på vägen. För det första är det svårt att helt frigöra sig från den samtida kontexten vi är formade av. De värderingar och idéer som genomsyrar vår samtid är djupt rotade i oss, och att navigera utanför dessa kräver stor medvetenhet och ansträngning. Detta påminner om de tidiga kristnas kamp för att bevara sin tro och identitet i en värld präglad av grekisk filosofi samt romersk religion och kultur.

En annan utmaning är att identifiera och bemöta heresier och villoläror i deras moderna uttryck. De heretiska läror som de tidiga kyrkofäderna kämpade emot var inte identiska med dagens, men en viktig insikt är att de ofta bottnar i samma grundproblem – en förvrängning av Kristi natur eller Guds sanna väsen. Även i vår tid baseras många av dessa villoläror på samma felaktigheter. Därför behöver vi teologisk skärpa och insikt för att känna igen dem och svara med den apostoliska sanningen

Trohet till trons ursprung

Att stå fast i tron och leva den på ett sätt som återspeglar den tidiga kyrkans ideal kan vara en utmaning i en värld som ständigt förändras och erbjuder alternativa vägar. För de tidiga kristna handlade det ofta om förföljelse och politiskt tryck – vilket också är en verklighet idag. Vår tid har sina egna kulturella, politiska och sociala påtryckningar, som är minst lika svåra att stå emot utan att förlora vår tro.

Vi måste stå fast vid den ursprungliga tro vi bekänner, även när omvärlden ifrågasätter eller utmanar den. Precis som de första kristna kämpade för att leva i en värld som inte delade deras värderingar, måste vi göra detsamma.

Men för att lyckas med detta måste vi vara noga med att inte anamma världens idéer och metoder som våra egna. Vi ska vara i världen, men inte av den. Det innebär att vi inte låter världens sätt att tänka och agera definiera oss eller vår tro, utan håller fast vid den apostoliska läran och livsstilen – även när världen erbjuder andra lösningar.

Slutord

Jag vill än en gång påtala att det inte är fel att använda olika ideologier och filosofiska perspektiv för att belysa och förklara evangeliet, så länge dessa verktyg inte förvanskar eller förändrar den ursprungliga kärnan i Jesu budskap.

Det är dock avgörande att vi inte låter de ideologier, filosofier och tanke-system som används för att spekulera kring lärofrågor associeras med den kristna tron som helhet. Som vi har sett genom historien, riskerar dessa idéer att förvandlas till dogmer och doktriner som alla kristna förväntas acceptera. Dessa perspektiv kan vara värdefulla för att fördjupa vår förståelse, men de får aldrig ersätta det kristna budskapets fundament.

Eftersom detta alltför ofta har inträffat i kyrkans historia, måste vi vara extra försiktiga och inte låta externa inflytanden få för stort utrymme – eller förvandla den kristna tron till något den ursprungligen inte var avsett att vara.

En bön om andlig vägledning, i sökandet efter den apostoliska tron

*O Herre Jesus Kristus,
Du som är den Sanne Biskopen, den Gode Herden,
Du som vandrade med apostlarna och utgöt din Ande över Kyrkan från höjden,
lyssna till din tjänare, som söker din väg i en tid av förvirring och förskingring.*

*Du som grundade din Kyrka på apostlarnas och profeternas grund,
bevara mig i den sanning du uppenbarat från begynnelsen.
Låt mig icke föras bort av främmande läror eller mänskliga påfund,
utan låt mig finna den rätta tron, som bevarats i helighet, kärlek och korsets ödmjukhet.*

*Du känner mitt hjärta, Herre,
att jag ej söker en tro som tillfredsställer mitt sinne,
utan den tro som leder till liv i dig,
till helgelse, gemenskap och apostolisk lydnad.*

*Sänd, o Gud, din Helige Ande,
att han må tända i mig vishetens låga och urskiljningens gåva.
Låt mig se de herdar som ännu vandrar i din vilja,
och förbind mitt hjärta med dem som står i sanningens tjänst.*

*Varde det ej min vilja som sker,
utan din, såsom i himmelen, så ock på jorden.
Låt mig, om det behagar dig, få finna en andlig fader,
en väktare över mysterierna, en bärare av den apostoliska traditionen.*

*Du ensam är ofelbar, o Kristus,
Du ensam är ren i allt,
men i din nåd använder du brustna kärl till att bära det eviga vinet.
Giv mig nåd att urskilja det kärlet som bär dig troget,
och giv mig ödmjukhet att böja mig för den väg du visar.*

*Ty dig tillkommer all ära, ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande,
nu och alltid och i evigheters evighet.*

Amen.

Ett budskap i aposteln Johannes anda

"Hälsning från Johannes, den älskade lärjungen, till min käre broder i vår Herre Jesus Kristus. Jag hör ditt hjärta, och det gläder mig att du söker det som är rätt och sant. Du längtar efter att hålla fast vid den tro som vi förkunnade, och det är gott att se en sådan iver. Men jag vill påminna dig om detta: Vägen till sann tro är inte en av ensamhet eller självvalda vägar. Nej, vi har kallats att vara en kropp i Kristus, och som kropp behöver vi varandra. Kyrkans enhet är inte en mänsklig konstruktion, utan ett uttryck för Guds vilja, en vilja som vi, som hans apostlar, fick uppenbarad för oss i vår gemenskap med honom. Vi som var vid hans sida, vi som såg hans under, vi som lyssnade på hans ord och såg honom på korset, vi förde vidare denna läran, som är livet självt. Så när du söker ledare att följa, min broder, se då inte bara på titlar eller människors ära. Se på deras liv. Ser du i dem Kristus? Ser du hans kärlek, hans ödmjukhet, hans tjänande? Är deras lära trogen det vi förkunnade, och förmedlar den kärlek som flödade från honom, den som inte söker sin egen ära, utan söker Guds ära och andras väl? Om så, följ dem som biskopar och herdar – de är Kristi tjänare, inte sina egna. För den som älskar Kristus älskar också hans kropp, Kyrkan. Och där, i hans kropp, ska du finna gemenskap och vägledning. Låt inte förtvivlan eller tvivel förmå dig att gå bort från den gemenskapen, för i den finner du hans närvaro, och i hans närvaro finner du den fullkomliga sanningen. Må Guds frid vara med dig, och må hans kärlek förbli din vägledning."

Ett budskap i aposteln Paulus anda

"Hälsning från Paulus, apostel genom Guds vilja, till en älskad broder i tro. Jag ser att ditt hjärta längtar efter det som är rätt och sant. Det är en god längtan, och jag gläder mig över att du söker Kristus med ett rent hjärta. Du frågar om var du ska finna din andliga vägledning – om vilken biskop du ska underordna dig, och om hur du ska hålla fast vid den apostoliska tron. Jag har predikat för många och rest genom många städer, och jag har sett hur troende förlorat sin väg genom förvrängda läror och andligt svek. Men jag säger dig, min broder: Det viktigaste är att hålla fast vid den tro som vi en gång har fått – genom evangeliet. Var du än finner en gemenskap som håller fast vid denna tro, och som lever i Kristus, där ska du vara. Men var också vaksam. Vi vet att många ska komma med falska ord, och de ska vilja förvränga den tro som vi har förkunnat. Jag uppmanar dig att följa de som är trogna och som ger sitt liv för evangeliet – och böj dig för dem, för Kristi skull. Och om någon kommer med något nytt och främmande, håll fast vid det som är gammalt och äkta – det som är apostoliskt, det som vi en gång fick från Kristus. Håll fast vid tron, och var aldrig rädd att stå för den, även om du måste lida för den. Kom ihåg att vi inte tjänar en människas ära, utan vår Herre Jesus Kristus, och han leder oss till evigt liv."

Ett budskap i Ignatius av Antiochias anda

"Hälsning i Herren Jesus Kristus, vår ende Herde, från Ignatius, kallad Theophoros, till dig, älskade broder i Anden. Din längtan efter den sanna tron, efter Kristi kropp, och efter gemenskap med den apostoliska förkunnelsen, gläder mitt hjärta, ty i sådana rop känner jag Andens verk. Jag ser att du inte söker din egen vilja, utan Herrens, och att du bär en ädel iver efter att leva i helighet, ödmjukhet och sanning. Du frågar vem du i din tid skall böja dig för, eftersom ingen biskop i din närhet tycks bära apostlarnas ande med klarhet. Du sörjer över kyrkans splittring, över främmande lärors inträde och över ritualer som synes dig ha förlorat sin förankring i den första kärleken. Må du veta detta, min älskade broder: Att det är inte ämbetet i sig självt som frälser, utan den som i ödmjukhet bär ämbetet och håller sig till Kristus, Han bär Anden, och där Anden är, där är Kyrkan. När jag uppmanade församlingarna att följa sina biskopar, så gjorde jag det inte för att sätta människors ord över Kristi, utan för att beskydda de troende från de vargar som klädde sig i fårakläder och förde Guds barn vilse. Jag såg hur vissa förnekade att Kristus hade kommit i köttet, andra förnekade hans kors, Och åter andra förvanskade evangeliet för egen vinning. Mot sådana behövdes en synlig, enad ledning – inte för herravälde, utan för bevarande. Men du, som i din tid inte ser en sådan biskop, du må då vaka i bön, fasta och ödmjukhet, och söka den som med trohet predikar det ord du känner i ditt inre vara från Gud. Det är bättre att följa en herde utan titel, som lever i Kristi Ande, Än en biskop med ställning men utan korsets liv. Dock må du ej förakta Kyrkans kropp. För även om hon är slagen och sargad, bär hon ännu Herrens närvaro. Så som korset, till synes svagt, blev till segerens tron. Sök alltså, inte efter det yttre först, utan efter frukten: helighet, kärlek, sanning, ödmjukhet. Där dessa finns, där verkar Anden, och där är Kristus. Jag uppmanar dig, min broder: Låt inte din kärlek till det ursprungliga göra dig döv för Andens närvaro i nuet. För Anden har ej lämnat sin Kyrka, även om många lämnat Anden. Böj dig för Kristus, och när du finner någon som i ord och liv vittnar om honom utan skymning eller försköning – Stå vid dennes sida, och låt nattvardens gemenskap förena dig med hela Kyrkan, både i himlen och på jorden. Må Herren styrka dig, och leda dig hem till sin kropp, i kärlekens och sanningens fullhet."

Ett budskap i Polykarpos av Smyrnas anda

"Hälsning från Polykarpos, biskop i Smyrna, till min älskade broder i Kristus. Jag hör ditt rop efter sanningen, efter den tro som bärs av apostlarna och den trohet till Kristus som vi alla kallar till. Jag ser också din oro över Kyrkans tillstånd, som du rätt observerar är sargad och svårfångad i din tids många vindar av läror. Men må du förstå detta, min broder: Det är inte av yttre auktoritet som Kyrkan får sitt liv, utan av den helige Ande som verkar genom de troende. Därför måste du alltid hålla fast vid det som är Gud givits oss genom apostlarna: Den rätta läran, det rätta dopet, och den rätta eukaristin. För oss är det inte ämbetets ärofulla titlar som räknas, utan det som bär oss är troheten mot Kristus och hans kors. Jag såg med egna ögon den tro som bär oss genom prövningar och lidande. Vi har redan blivit förlorade, säger många, men vi som är i Kristus kan aldrig förlora honom. Sök en andlig gemenskap där Kristus är levande i ord och sakrament. Om en biskop, präst eller herde leder i sanning, böj dig under hans ledarskap, men gör det inte för hans ställning – utan för att han bär Kristus troget och i enkelhet. Sätt inte din tro på människors ära eller titlar – utan på att de som leder dig söker Kristus och inget annat. Må Guds frid vara med dig."

Ett budskap i Justinus Martyrens anda

"Hälsning i Kristus, Guds Logos, från Justinus, en förkämpe för sanningen och en martyr. Du söker sanningen och är bekymrad över kyrkans tillstånd. Jag förstår ditt hjärta, ty jag har själv vandrat på samma väg av sökande. Vi lever i en tid av stor förvirring, där många vill förvränga den sanna läran om Kristus. Men vi som vet sanningen om honom kan inte och ska inte svika honom, för han är den ende som för oss till Gud. Du frågar om den apostoliska tron och om vilken biskop du ska underordna dig. Jag säger till dig, min broder: Det är inte titlar eller formella positioner som avgör om en person leder dig i rätt riktning. Det är i stället den tro som dessa ledare predikar – den tro som är den samma som apostlarna förkunnade, som vi i vår tid förkunnar, och som vi alla ska vara villiga att dö för om så behövs. Så om du finner en herde, en biskop, som bevarar den sanna läran om Kristus – följ honom. Men om du finner någon som förvränger evangeliet för egen vinning eller makt, tveka inte att stå emot honom. Må din tro vara stark, och din vilja orubblig. Må du vara beredd att ge ditt liv för den sanna tron, för Kristus har redan givit sitt liv för oss."

Ett budskap i Irenaeus av Lyons anda

"Hälsning i Herren, vår Gud och Frälsare, från Irenaeus, biskop i Lyon, till en broder i tron. Jag hör ditt rop efter den apostoliska traditionens renhet, och jag gläder mig över att du söker sanningens väg. För vi, mina kära, har blivit välsignade att leva i den tro som apostlarna förkunnade för oss – och vi, i vår generation, måste bevara den för kommande tider. Det är sant, det finns mycket förvirring i såväl vår tid och som det verkar även i din, och många vill förvränga läran. Men du ska inte bli rädd, för vi har fått den oförfälskade läran, och den läran lever genom de som följer den apostoliska traditionen. Vår tro är inte byggd på de tankar som kommer från människors hjärtan, utan på Guds ofelbara uppenbarelse genom apostlarna. Du söker en biskop att underordna dig – och detta är en god och rättfrämjande fråga. Följ den biskop som står i apostolisk succession, som är trogen den undervisning som vi har mottagit från våra fäder. För i dessa biskopar finns Kristus närvarande genom den helige Ande, och de ska vara dina vägledare i tron. Men vet detta, min broder: Det är inte själva biskopens person eller titel som är viktigast, utan den tro han bevarar och den gemenskap han leder. Där det finns trohet mot Kristus, där ska du också följa. Må du alltid hålla fast vid det som är apostoliskt – i tro och i praktiskt liv. Må du i ditt sökande inte förlora modet, utan söka Kristus och hans kropp, Kyrkan, och förbli i enhet med honom."

Ett budskap i vår Herre och Frälsare Jesu Kristi anda

"Kom, du som söker och längtar efter sanningen – jag är Vägen, Sanningen och Livet. Jag ser ditt hjärta, och jag vet dina tankar, och jag vet vad du söker: den sanna läran, den rätta vägen, det som är evigt och oföränderligt. Du söker det som är ursprungligt, och det är gott att du söker mig, för jag är uppenbarelsen av Guds vilja och den eviga sanning som aldrig kommer att förändras. Jag har kallat dig att följa mig. Inte för att följa människors läror, utan för att följa mig, för att leva i min kärlek, i min frid, i min trohet till Fadern. Jag har sänt Anden, min Helige Ande, för att leda er alla i hela världen till den sanning som jag har visat er. I denna Ande finner ni den tröst och styrka ni behöver. Jag har också satt herdar i min Kyrka – inte för att härska över er, utan för att tjäna er. De som leder i min kropp, Kyrkan, ska vara de som följer mitt exempel. De ska inte vara först i ära, utan de ska vara de som tjänar. Och när ni finner sådana herdar, som leder er i trohet till mitt ord och min vilja, ska ni följa dem i ödmjukhet, som följer mig. Men vet detta, mitt barn: det finns ingen människa som kan ersätta mig, för jag är den som har makt att ge liv, jag är den som dog, uppstod och som lever. Sätt inte din tro på mänsklig visdom eller titel, utan på mig. För även om människor är brustna, och ibland förlorar vägen, är jag trofast och jag leder er till sanningen. Och till den som söker den rena och sanna läran, säger jag: Följ mig, för jag är den som bär den fullkomliga sanningen."